

Сцена № 1:

Църковни членове по време на семинар са помолени да се представят, като всеки от тях нарисова някаква емблема. Всяка рисунка трябва да отговори на въпроса: „Къде е моето място в Христовото тяло?“ Един от групата показва своята сцена - цяла страница, на която е изписано едно голямо „2“. Когато е помолен да обясни, той отговаря: „Е, нали все пак съм само мирянин!“

Сцена № 2:

Млад човек влиза в офиса ми, за да обсъди възможната промяна на своята професия - от електротехник на „пастор, мисионер или нещо такова“. „Време е да започна да служа на Господа много по-сериозно“, обявява той, разкривайки объркаността на човек, който не може да свърже сегашния

Уникалността - повод за

Ключът към осъзнаване на ученичеството е разбирането, че всеки има уникални дарби, с които работи за Божието царство.

От Рекс Едуардс

си професионален живот със служенето.

Сцена № 3:

Зъболекар на средна възраст ми се обаждат, за да говори по любимата си тема: „Съботното училище няма нищо общо със зъболекарството.“ Членовете на групата се интересуват от професията му, но не могат да му помогнат да стане „свещеник“ там, където работи.

Тези трима християни, а и много други като тях, са живо свидетелство, че така хваленият „ренесанс на миряните“ от 50-те години на 20 век днес представлява сериозно предизвикателство за църквата - преминаване от идеи към практика. Няма съмнение, че през последните десетилетия някои библейски представи са възстановени в начина на мислене на църквата. Трудно е да се оспорят следните аргументи:

1. Библейската употреба на думата *laos* няма нищо общо с аматьорския или нисък по ниво статут на църковните членове. Тази дума се използва в Библията за всички Божии люде, включително и за духовниците.

2. Всички кръстени християни са служители (2Кор. 3:6). „Всеки истински ученик се ражда в Божието царство като мисионер.“ (Елн Уайт, „Животът на Исус“, с. 195)

3. Служенето е насочено към света. В това служене всички християни имат ключово значение. „Нашият Господ проповядва, че истинската цел на живота е служенето.“ (Елн Уайт, „Притчи Христови“, с. 326)

Проблемът е, че много църковни членове все още не осъзнават, че са служители, нито знаят как да извършват своето служене в контекста на ежедневния си живот. Пасторът проповядва, че църковните членове са служители в своя квартал, на работното място, сред приятели и навсякъде, където отидат. Как? Дали има предвид говоренето за Христос при всяка възможност? Дали има предвид, че трябва да сме винаги честни и етични? Ролята на пастора може лесно да се дефинира: той или тя проповядва, посещава болните, преподава, кръщава, дава Господна вечеря и се включва в голям брой дейности сред вярващите и в обществото. Преди няколко години професор Самюел Близард направи проучване за образа на протестантските пастори и тяхната роля. Той искал да разбере как пасторите подреждат по важност своите задачи: първо, по важност в ценностната си система; и второ, според времето, което им посвещават. Ето какво открил:

По важност

Проповедник
Пастор
Организатор
Администратор
Учител

Според отделеното време

Администратор
Пастор
Проповедник
Организатор
Учител

Забележете, че преподаването е на последно място и в двата списъка. Дали това подреждане на видовете служене е съвместимо с новозаветната концепция?

Джеймс Сمارт в своята книга „Повторното раждане на служенето“ обяснява, че там, където има само проповедник, но не и учител, не можем да намерим ученици. „Проповядването, пасторската и свещеническата служба - пише той - могат да създадат големи църкви и внушителна организация, но само когато към тях се прибави ефективно учителско служене, църквата започва да се превръща в общност от ученици, последователи.“ (с. 93)

Друга част от проблема е всъщност преминаването от концепцията за мирянско служене към неговото практикуване извън църквата. Обсъжда ли се въобще подкрепата за църковните членове, които прилагат своите свещенически функции през седмицата? Един автор твърди, че изпращането на човек сред обществото като индивидуален християнин прилича на изпращането на самотен войник против цяла армия.

Третият проблем е организационната динамика на църковния живот. Църковните ръководители лесно падат в капана и започват да контролират служенето, вместо да го подкрепят. Така концепцията, че всеки член е служител, се сблъсква с неустойчивите усилия на ръководителя да намери някаква работа за всеки, което само води до нови въпросници, нови длъжности, проучвания, хаотични действия. Обикновено църковният съвет е зарежен за следното: „Ех, да можеше да намерим повече хора, които да се включат!“ Това показва нагласата, че служенето се извършва само в рамките на църковната програма или най-малкото се определя от църковния съвет.

Проблемът не е лесен за разрешаване. Само естество на църковния живот води към консолидация - членовете се нуждаят един от друг, радват се да работят заедно и общите начинания предполагат взаимна близост. Както апостол Павел ни напомня, в „тялото“ взаимната връзка и взаимопомощта трябва да са на такова ниво, на каквото са и между различните органи в човешкото тяло (1Кор. 12:12). Самият термин конгрегация показва, че става въпрос за хора, които са се събрали заедно. И все пак, защитата на църковния живот не елиминира необходимостта от търсене на начини за засилване на центробежните сили.

Ограмни трудности

Как може да се извършва служенето на църковните членове? Със сигурност не и без пастора. Каква е неговата или нейната роля? Пасторът е определен да помага на Божиите хора в тяхната дейност, независимо от тяхната възраст и обществено положение. В какво се състои помагането?

Четири гръцки думи в Новия Завет ни дават отговора. Първата е *artios* - „цялостен“, или „солиден“. Използва се само веднъж в Новия Завет, в текста от 2Тимотей 3:17. Втората дума е *kataristimos*, „подготовка“, „да направиш готов или подготвен за действие, да усъвършенстваш“ и използва се единствено в Ефесяни 4:12. Третата дума е *katarisis* - „цялостен“, „завършен“. Използвана е във 2Кор 13:9: „... затова се молим, за вашето усъвършенстване.“ И накрая думата *katarizo*, която е глагол и е използвана на 13 места. Означава „да приведа в порядък, да възстановя, да подготвя“. В Ефесяни 4:11, 12 обаче ни е дадена основната насока. В „Съвременен английски превод“ на Библията значението е предадено така: „Той [Христос] даде даровете на хората; Той посочи някои да бъдат апостоли, други - пророци, трети - евангелизатори, а някои - пастори и учители. Той направи това, за да подготви всички Божии хора за делото на християнското служене, за да укрепи Христовото тяло.“ С други думи, ролята на пастора е не само да поддържа хората, но и да ги развива за служене в църквата и в света. Пасторът е ръководител на „семинарията“, училище за работници. Пасторът е деканът, а членовете са негови колеги в служенето.

Продължава в следващия брой

Рекс Д. Едуардс е вицепрезидент и декан на отдела по религиозни изследвания в университета Грегс в Силвър Спринг, щата Мериленд.